

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613508240/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

forskrækket de Fleste her til ingen Nytte.« — »Veed I ikke!« sagde Alexandra, »at den Klokke, der er indviet af en Geistlig, ei blot dæmper Lynet og den vilde Storm, men at den ogsaa formilder Dødens Kamp, og driver Diævelen ud af Luften?« — »Over-spændthed og Overtro række hinanden Haanden.« sagde Czernim halv sagte. — »Her drak de Frihedens Skaal, da Døds klokken begyndte at klinge,« sagde Adalbert. — »Frygter ikke derfor!« svarede Alexandra, »thi skal Friheden døe, da vil den dog snart, som en forklaret Aand, opstige af Graven.« Alle studsede ved hendes Tale, og end mere ved at see hende, thi som hun stod der, med stærktrødmende Kinder og fuaklende Øine, lignede hun en begeistret Seerinde fra svundne Dage, og selv de, der ikke ret fattede hendes Ord, syntes dog at øse Mod og Tillid af hendes begeistrede Blik, saa Kiækhed og Munterhed vendte tilbage til Alles Hierter.

»Kom Alexandra, lad mig føre dig til Ro!« sagde Leontine, og greb hendes Haand, og ledte hende ud. — »Overtro læges bedst ved Overtro, ligesom Klap-serslangens Bid ved dens knuste Legeme,« sagde Czernim.

SEXTENDE CAPITEL.

Domkirken i Krakau.

Den næste Morgen, da Czernim var alene paa sit Værelse, lod Toldbetienten Iwan sig melde hos ham. »Jeg haaber i al Underdanighed,« sagde han, i det han traadte ind og bukkede ydmygt, »at Herr Obersten ikke lader mig vandre bort, uden at skienke mig et ringe Tegn paa sin Velvillie.« — »Et Tegn paa min Velvillie, Menneskel hvad Diævelen har du gjort, hvorfor jeg skulde skienke dig min Velvillie?« — »Jeg

er ansat af Hans Kongelige Høiied, Storfyrsten, og af Hans Keiserlige Majestæt, og bør derfor strengt paasee, at ingen utilbørlig Patriotisme i disse Egne finder Sted, thi en slig Patriotisme bliver nu at henregne blandt de forbudne Vare.« — »Og derfor gjør du altsaa Fordring paa min Velvillie.« — »Jeg har desuden havt den Ære at være sat fast af Herr Oberstens Svoger, den for sin Retfærdighed vidt bekiendte Starost Litowski.« — »At du har været sat fast, vidner meer om hans Retfærdighed, end om din, mener jeg.« — »Men han, der vel kiendte min Uskyldighed og min Brugbarhed, slap mig snart løs igien.« — »Hvad skal dog al den Snak til? Har du Noget at sige mig, Karl, saa siig det uden Omsvøb.« — »Da jeg sad fangen, havde jeg Leilighed til at høre Adskilligt, som Herr Obersten sagde til den gamle Landløber og Folkesanger i den Nat, han undveg.« — »Ja saa, nu begynder jeg at fatte Meningen.« — »Dette burde jeg vel, som en tro Tiener af Keiseren, have indberettet paa høiere Steder, men, af særdeles Godhed og Høiagtelse for Herr Obersten, undlod jeg det indtil videre.« — »Karl, du har jo sagt det til Starosten.« — »Kun af lutter Godhed for Herr Obersten, paa det Starosten, som en god Slægtning, kunde være betænkt paa Herr Oberstens Forsvar.« — »See der!« sagde Czernim, i det han kastede en fyldt Pengepung for Iwans Fødder, »der er din Løn, og nu strax afsted, Karl! ellers lader jeg dig kaste paa Porten, forstaaer du?« — »Meget vel, jeg takker for den høie Naade, og skal ikke mankere,« sagde Iwan, i det han bukkede sig, og tog Pengene. — »Siig du et Ord om din Formodning, slipper du ikke levende ud af Landet, Karl!« — »Fra nu af er min Mund forsejlet, og er der for Resten Noget, som Herr Obersten eller nogen af de andre Patrioter ønske at vide, da tjener jeg dem for gode Ord og Betaling ligesaa godt, som mine egne Landsmænd, thi

Penge ere gode, hvor de saa komme fra, det er mit Valgsprog.« Efter disse Ord forføjede Iwan sig bort.

Da Czernim igien var alene, blev han staaende et Øieblik, ligesom hensunken i Tanker, endelig lod han sin Haand glide over Panden og udbød: »Det maa nu briste eller bære, saa maae vi fremad.« Dermed gik han ud, og erklærede sine Giester, at han selv vilde ledsage dem til Krakau.

Omtrent ved Middagstider begave de sig paa Vejen. De kom nu atter forbi sletdyrkede Ager og halvføraldne Landsbyer, ogsaa de vilde Egne, de øde Steder, de store Fordybninger i Jordens Indre saae de igien. »Det er dog sørgeligt, hvor ufrugtbar denne Jord er,« sagde Adalbert. — »Jorden er ikke ufrugtbar,« svarede Czernim, »det viser den hvide Kalk, der skinner igiennem paa alle Bierge, men den er kun slet dyrket.« — »Hvorfor dyrkes den da ikke bedre?« — »Fordi Lysten og Modet er borte, fordi de Fleste, der skulde dyrke den, sidde, som Fanger, i Warschaws Caserner.« — »Og de, der ei ere Fanger, see ud, som Betlere,« sagde Emilie. — »Ja, saa stor er vor Elendighed,« sagde Adalbert, »at man endog langt borte kan kiende vore Landsmænd paa deres smudsige og forrevne Dragt.« — »Reis til Warschau,« gienmælede Czernim, »betragt Exerceerpladsene og see, om ikke vore Landsmænd ogsaa kunne pudse og pynte sig! jeg mener endog, at de blankeste Knapper og det prægtigste Lædertøi i hele Verden findes i den polske Hær.«

»Hvorledes ere disse dybe Huler blevne til?« spurgte Adalbert. — »Hvorledes de ere blevne til, veed jeg ikke,« svarede Czernim, »men for Resten ere de et stort Beviis paa Naturens Omsorg for dine Landsmænd, thi naar de ere kiede af deres Armod og elendige Liv, saa finde de her den eneste Grav, de kunne betale, thi den koster Intet. Men ved den hellige Stanislaus og alle hans Underværker, er ikke